

NICE ALPHA

พบปิ่นโอเมก้า
ที่ชอบอัลฟ่าจริงๆ

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

หากคุณเคยจะเจอกับพระเอกที่คิดว่าคลั่งรักมากแล้ว ไม่นานหากมาเจอกับ 'จองซีฮู' ในเล่มสองนี้ ตำแหน่งพระเอกผู้คลั่งรักอันดับหนึ่งในใจของคุณอาจจะเปลี่ยนแปลงไปก็เป็นได้ (นี่! แอบชิง)

ในเล่มสองนี้ความสัมพันธ์ระหว่างสัตว์แพทย์หนุ่มและนายแบบตัวท็อปเจ้าเสน่ห์ได้พัฒนาไปพร้อมกับหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความรัก แม้จะมีอุปสรรคเป็นความกลัวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครั้งนี้ของอุยกยองเข้ามาบรบกวนบ้าง หากก็ต้องพ่ายแพ้ให้กับความน่ารักเอาใจใส่และความรักที่มอบให้ของซีฮู ไม่เพียงเท่านั้นยังมีเรื่องของความรู้สึกบางอย่างที่ซุกซ่อนอยู่ลึกๆ ในจิตใจของอุยกยองเองซึ่งรังแต่จะคอยตามรบเร้าให้เขาต้องกระทำการบางอย่าง แม้จะพยายามกดมันไว้มากแค่ไหน แต่ก็ยังคงไม่รอดพ้นจากสายตาของคนที่ไม่มองอุยกยองอยู่ตลอดอย่างซีฮูอยู่ดี

และถึงแม้จะหวานขึ้นกันสักแค่ไหน แนนอนอย่างที่ถูกกล่าวไปข้างต้นว่าย่อมต้องมีบททดสอบเข้ามาพิสูจน์ความรักที่คนทั้งสองมีให้แก่กัน ซึ่งสุดท้ายการที่ความสัมพันธ์มันจะไปได้ตลอดรอดฝั่งก็ขึ้นอยู่กับคนสองคน หากอยากรู้ว่าทั้งอุยกยองและซีฮูจะร่วมกันฟันฝ่าอุปสรรคในชีวิตรักของพวกเขาไปได้อย่างไร คงต้องมาร่วมพิสูจน์พร้อมๆ กันใน 'Nice Alpha ผมเป็นไอเมก้าที่ชอบอัลฟ่าเชื่องๆ 2'

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* โตจุน
(อัลฟ่ายืนเด่น)

รุ่นพี่อดีตคนรักของอุกยongที่เลิกกันไปพร้อมๆ กับ
ข่าวลืออันไม่น่าพิสมัยที่โตจุนเป็นฝ่ายปล่อยออกมา
และเรื่องราวนั้นก็ทำให้อุกยongกลายเป็นคนเก็บเนื้อ
เก็บตัวไปโดยปริยายสมัยที่เรียนมหาวิทยาลัย เมื่อ
มีโอกาสดังกลับมากพบเจอกันอีกครั้ง โตจุนก็ไม่ปล่อย
โอกาสที่จะได้หาเรื่องโจทก์เก่าให้หลุดลอยไป

* ชเวฮยอนอู

ผู้จัดการคนใหม่ของซีซูหลังจากที่เจ้าตัวย้ายกลับมา
ลงหลักปักฐานทำงานที่บ้านเกิด โดยทางบริษัท
ต้นสังกัดได้แต่งตั้งฮยอนอูให้มารับหน้าที่เป็นผู้จัดการ
คนใหม่ของซีซู ซึ่งตัวฮยอนอูเองก็เคารพและดูแลคนที่
เขาเรียกว่าลูกพี่เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงานหรือ
เรื่องส่วนตัวฮยอนอูก็เอาใจใส่เป็นอย่างดีเสมอ

* พักแจยุน
(โอเมก้ายืนเด่น)

นักร้องชื่อดังผู้กวาดอันดับท็อปชาร์ตทุกครั้งที่มีการ
ปล่อยเพลงใหม่ เขาได้มีโอกาสมาร่วมงานกับซีซูใน
ฐานะแบรนด์แอมบาสซาเดอร์ของน้ำหอม Numinous
ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของกระแสคู่จิ้น จากการสัมภาษณ์
และเคมีที่ดูเข้ากันดีของทั้งแจยุนและซีซู

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

08

พีบ

หลังแยกย้ายกับแจจี้และกลับมาถึงคลินิกอีกครั้งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อุยกอง ออกแรงเล็กน้อยเพื่อปิดหนังสือที่อาศัยอ่านช่วงที่ไม่มีเคสเข้ามาลง เขา เคาะปากกาในมือลงกับโต๊ะเบาๆ และมองดูเวลาจากนาฬิกาบนผนัง เขาปล่อยปากกาให้ร่วงตู่บนจณกลิ้งไปบนโต๊ะ มันกลิ้งไปด้านข้างและหยุดลงตรงหนังสือ ก่อนเขาจะพ่นลมหายใจยาวออกมา

เขาวางศอกลงบนโต๊ะพร้อมนั่งเท้าคางและมองตรงไปยังประตูที่ปิดสนิท เนื่องจากวันนี้เวลาเดินช้าวกกับไม่มีเคส ความคิดไร้สาระจึงค่อยๆ ผุดขึ้นมา ดีที่เขายอมรับความรู้สึกที่มีต่อชีฮูได้แล้ว ตอนนี้นั่งเหลือเพียงแค่ว่าจะบอกกับอีกฝ่ายอย่างไรดีเท่านั้น

พรุ่งนี้วันศุกร์เขาต้องไปงานแต่งของอินชอก ส่วนวันอาทิตย์ชีฮูก็ต้อง กลับห้องแล้ว

หรือวันเสาร์...จะลองรวบหัวรวบหางเลยดิเนะ

อุยกองหลุดยิ้มกับความคิดที่เด้งพรวดขึ้นมา พอมีเวลาอันเหลือก็คิดไปทั่ว เสียทุกเรื่องเลยจริงๆ

เขาห้ามความคิดที่กำลังจะเบนไปในทางที่ไม่ดี

อย่าทำให้กระต่ายตื่นตังแต่ยังไม่ทันได้เริ่มความสัมพันธ์สิ

อุยกองมองนาฬิกาและถอนหายใจอีกครั้งเมื่อพบว่าเวลาเพิ่งเดินผ่านไป

แค่ห่านาที่เท่านั้น

หลังกลับจากทำงานแล้วอุยกยงเดินผ่านประตูห้องเข้าไปก่อนเปิดประตูเข้าไปสู่ห้องนั่งเล่นพลางเสียงคอดด้วยความฉงน เขาอุ้มเจ้าเต่าหู่ที่สายทางดุคิกย่าเท้าไปมาอย่างอารมณ์ดีพร้อมเข้ามาพ่นแซ่่งพันชา

"เต่าหู่ พ่อแก่ไปไหนแล้วล่ะ"

เขาอุบหลังเจ้าเต่าหู่และเดินเข้าไปด้านใน ตลอดหนึ่งสัปดาห์นี้พอลิเกงานกลับมามีชีฏก็จะอุ้มเจ้าเต่าหู่เอาไว้และเข้ามาประทับจูบต้อนรับเขาก่อนเสมอ อุยกยงขมวดคิ้วเมื่ออีกฝ่ายไม่อยู่ วันนี้อุตสาหึรืบกลับมาเพราะคิดถึงแท้ๆ ผู้ชายคนนีชื้อบ้อชะมัดเลย

เครื่องเคียงที่วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะรับประทานอาหารปรากฏสุส่ายตาพอเห็นอีกฝ่ายเตรียมมือเย็นไว้แล้วครวๆ ก็แสดงว่าคงไม่ได้ออกไปไหนไกล อุยกยงหย่อนตัวนั่งบนโซฟาถอนเอนหลังนอนลง เจ้าเต่าหู่ที่ถูกวางลงบนหน้าท้องคลานตัวมเตี้ยมมาถึงอกก่อนเลียปลายคาง เขาส่งเสียงหัวเราะแผ่วเบาพลางลูบหัวของมัน ขณะที่พยายามหลับตาลงท่ามกลางบรรยากาศอันเงียบสงบความง่วงงุนก็เริ่มเข้าครอบงำ

อุยกยงถอนหายใจเบาๆ เมื่อมีใครบางคนกำลังง่วนอยู่กับการสัมผัสเส้นผมของเขาไม่ยอมหยุดมือ นิ้วมือที่ช่วยบัดปายเส้นผมให้อย่างนุ่มนวลขยับมาตรงใบหน้าก่อนประคองแก้มนวล ความอบอุ่นนั้นโอบประคองแก้มเขาเอาไว้อย่างเบามือและอ่อนโยนประหนึ่งเป็นสิ่งที่ล้ำค่า

อุยกยงลอบยืมมุมปากกับสัมผัสที่ไม่ต้องลืมตาดูก็รู้ว่าเป็นใคร ริมฝีปากอ่อนนุ่มประทับลงมาบนอวัยวะเดียวกันและผละออก อย่างไรก็ตามอุยกยงที่รับรู้ได้ถึงสัมผัสบางเบาขณะหลับตาอยู่แม้จะตื่นแล้วพลันขมวดคิ้วมุ่นเพราะเขายังไม่เต็มอิมกับรสสัมผัสนั้นเลย

อาทิตยนี้ทั้งอาทิตยทั้งสองคนจูบกันไปไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว ทว่าชีฏกลับยังไม่ยอมทำอย่างอื่นนอกเหนือจากการจูบเบาๆ เพียงเท่านั้น เขาจึงหันหันยื่นมือออกไปด้วยความรู้สึกที่พร่งพรูออกมา อุยกยงวางฝ่ามือลงบนผมสลวยของชีฏก่อนดึงเข้ามาเพื่อจุมพิต

ลูกของส้มผัสได้ว่าชีสุคิดว่าจับหนักพิงโซฟาเอาไว้เพราะถูกกระชากเข้ามาโดยไม่ทันตั้งตัว เขาเคลื่อนไหวฝ่ามือจากหลังศีรษะไปยังหลังต้นคอแกร่ง แล้วลูบไล้ส่วนท้ายทอยนั้นด้วยนิ้วโป้งพลางสอดลิ้นเข้าไปในก้นปากลุ่มหนุ่มและอุ่นร้อน

เขาใช้ลิ้นแห่กระตุ้นเพดานปากเป็นการหยอกล้อและแทรกเข้าไปให้ลึกขึ้นอีก ทันใดนั้นลิ้นของชีสุก็ขยับไล่ต้อนเขาทันก่อนที่เร็วลิ้นของทั้งสองจะกระหวัดเกี่ยวพันกัน ลูกของหอบหายใจพร้อมทั้งยกมืออีกข้างขึ้นเหนี่ยวคอของอีกฝ่ายลงมา มือของชีสุซึ่งค้ำยันอยู่กับโซฟาเลื่อนมาลูบจับสีข้างของเขา

หน้าท้องของลูกของบิดเกร็งโดยอัตโนมัติยามถูกปลายลิ้นนุ่มบดถูเบาๆ เสียงจะเอะและน่าอายลอดผ่านริมฝีปากออกมา ร่างกายไวต่อสัมผัสเริ่มร้อนขึ้นทีละน้อยจากการเคลื่อนไหวของเร็วลิ้นที่หยาบโลนมากขึ้น

"อ้อ..." ลูกของเริ่มส่งเสียงครางเครือ

ชีสุดูดติ่งลิ้นของลูกของที่สอดเข้ามาในโพรงปากของตนก่อนผละออก

ชีสุยัดแฉะขึ้นนั่งตัวตรงก่อนจะคุกเข่าและคร่อมลำตัวท่อนบนของลูกของเอาไว้ สีหน้าของชีสุยามควบคุมจังหวะการหายใจผ่านริมฝีปากสีกุหลาบที่ขึ้นและจากการจูบนั้นดูเย้ายวนอารมณ์อย่างน่าประหลาดจนลูกของเผลอไผลเลียกลับปากตัวเองโดยที่สายตายังไม่ละไปจากใบหน้าของชีสุ

ชีสุที่เห็นแบบนี้จึงขมวดคิ้วก่อนปิดตาของลูกของด้วยมือใหญ่ ลูกของที่จู่ๆ ก็ถูกบดบังทัศนวิสัยกะทันหันจึงได้แต่กะพริบตาปริบๆ ชีสุระบายลมหายใจออกยามได้รับสัมผัสจี้จี้เพราะขนตายุบเฉียดผ่านผิวฝ่ามือไปมา

"สายตาไม่น่ารักเลยนะ"

น้ำเสียงแหบเส่นดังเข้ามาในหูทำเอาขนทั้งกายลุกชัน

"จูบเมื่อก็หมายความว่ายังงั้นครับ"

ชีสุถามโดยที่ยังคงปิดตาลูกของไว้ ลูกของจึงคว้าข้อมือเขาก่อนกดตัวลุกขึ้นนั่งหลังตรงทำให้ระดับสายตาของลูกของอยู่สูงกว่าชีสุ เขายัมหยีตา กับแววตาที่ดูมีความคาดหวังเล็กๆ

น่ารักซะมัด น่ารักจนอยากแก๊งเลย

เบื้องหน้าอุกยของคือชายผู้ที่ถูกตัดสินโดยคนรอบตัวว่ามีใบหน้าเฉียวดุแลดูเย็นชา อีกทั้งยังมีแววตาเนือยๆ ดูไม่สนใจโลกอีกต่างหาก ซึ่งมันก็ดูเย็นเยือกและเชือกๆ ไปในคราวเดียวกัน แต่อุกยของกลับคิดว่าอีกฝ่ายน่ารักอย่างไม่ติดใจอะไรเลย

"ก็คุณเอาแต่จับเหมือนตอนที่ทำกับเต้าหู้ ทำอย่างกับเห็นผมเป็นเจ้าเต้าหู้หรือนั่นแหละ"

ชีสุงหย่นามองอุกยของพลางกะพริบตาปริบๆ ก่อนจิกยิ้มออกมาเล็กน้อย เขาคว้าปากเสื้อของอุกยของก่อนรั้งเข้ามาพร้อมด้วยริมฝีปากยิ้มสวยและดวงตายิ้มยั่ววนวน นั่นชีสุว่นระยะห่างกับกليبปากของอุกยของที่โน้มลงมาจนเอื่อยขึ้น

"ไม่เอาน่า ผมจะไปคิดแบบนั้นได้ยังไงกันครับ"

ชีสุคล้ายมือที่จับปากเสื้อออกก่อนจะสอดเข้าไปโอบรอบหลังคอของอุกยของไว้ เขานวดถูกระดูกที่โผล่ออกมาพลางกดจูบลงบนริมฝีปากของอุกยของ จากนั้นจึงสอดลิ้นเข้าไปบิดคลึงอย่างซุกซนไปรอบโพรงปากอุ่นร้อนและเปียกชื้น

เขาออกแรงบีบมือที่จับลาดไหล่ของชีสุเพิ่มขึ้น ปลายเท้าจิกเกร็ง ทั้งยังรู้สึกรากับมีกระแสไฟฟ้าช็อตแล่นแปลบไปตามบั้นเอว เรียวลั่นที่หยอกล้ออยู่ตรงบริเวณเพศอันปากเริ่มหนักหน่วงขึ้นก่อนที่ปลายลิ้นเรียวจะไล่ไปตามซอกฟัน

อุกยของหอบหายใจและจิกปากอีกฝ่ายแน่น เสียงซึ้นแฉะของน้ำลายที่ผสมปนเปกันและเสียงของเรียวลั่นทั้งสองที่เกี่ยวข้องหวัดดังไปทั่ว เปลือกตาเห่อแดง ขนตาคันระริก

อ่า...รู้สึกดีเกินไปแล้ว

ความกระด้นแล่นขึ้นมาตามกระดูกสันหลัง มันลั่นปรีเสียวจนพิโรโมนแทบจะถูกหลั่งออกมา

อุกยของกระตือรือร้นตอบโต้ลั่นที่บิดคลึงนั้นอย่างลามกโดยไม่นึกเอียงอาย มือของเขาละจากบ่าลงมาลูบไล้แผ่นอกหนาของชีสุโดยไม่รู้ตัว และบีบคลั่นกล้ามเนื้อแกร่งนั้นผ่านเนื้อผ้าไม่หยุดมือ

พวกเขาเกลียดกันน้ำลายของกันและกันโดยที่ไม่รู้เลยว่าของใครเป็นของใคร เหวเริ่มอ่อนแรงลงทั้งๆ ที่ยังนั่งอยู่บนโซฟา สัมผัสมือยามที่ไล่ตั้งแต่ต้นคอมาจนถึงตึงกระดูกสันหลังให้เสียงครางดังออกมา

รู้สึกดีเป็นบ้า ทำกันวันนี้เลยดีไหมนะ

หัวสมองของอุยกองจากที่กำลังคิดว่าพรุ่งนี้จะไปทำงานดีไหม เพราะผลกระทบของการมีอะไรกับอัลฟาตรงหน้าคงหนักหนาเอาการไม่ว่าพวกเขาจะทำกันจนเสร็จหรือไม่ก็ตาม ชีฐคิดว่ามืออุยกองที่กำลังมุดเข้าไปในรอยแยกของสาลูแล้วล้วงละอิมฝีปากออก

อุยกองที่กำลังหอบหายใจมองเห็นนัยน์ตาของชีฐที่ดูเคลิบเคลิ้มขึ้นอีกระดับ แผ่นนอกราบเรียบกระเพื่อมไหวเหือกหนึ่งก่อนสงบนิ่งลง นิ้วโป้งของชีฐวนดคลึงเนื้ออ่อนนุ่มด้านในข้อมือของอุยกอง

"ฮ่า..."

ชีฐกัดริมฝีปากล่างเบาๆ ยามมองอุยกองที่ระบายลมหายใจขึ้นเพราะความเสียวซ่าที่แล่นพล่านแถวข้อมือ กลับปากบวมแดงเปื่อยขึ้นของอีกฝ่ายนั้น ดึงดูดสายตาของอุยกองอยู่ไม่คลาย

ชีฐปล่อยข้อมือก่อนแต่นี้ลงบนริมฝีปากของอุยกองพร้อมไล่สัมผัสความเสียวซ่าอย่างอ่อนโยน ก่อนสอดเข้าไปผ่านช่องว่างและบดขยี้ผนังโพรงปากเปียกชุ่ม จากนั้นจึงค่อยดึงนิ้วออก ชีฐถอนหายใจด้วยสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นเล็กน้อยก่อนจะลุกขึ้นยืน

"ผมจะไปเตรียมมือเย็น คุณไปอาบน้ำเถอะ"

อุยกองทอดสายตาตามองตามแผ่นหลังของชีฐที่มุ่งหน้าไปทางห้องครัว พลังเสยผมอย่างไม่สบอารมณ์เพราะร่างกายที่ยังคงรู้สึกวูบวาบและตื่นตัวอยู่
อะไรกัน นี่เรากำลังรู้สึกเสียวตายอยู่ไหนเธอ

อุยกองแค้นยืมพลังใช้ฝ่ามือถูใบหน้าราวกับไม่อยากจะเชื่อในความคิดของตัวเอง

หลังจัดการมือเย็นและล้างจานจนเสร็จอุยกองก็เปิดประตูออกเพื่อ

ถ่ายเทอากาศภายในห้อง ก่อนจะก้าวเท้าไปยังระเบียง เขาชอบความรู้สึกเวลาที่สายลมเอื่อยยามค่ำคั่นพัดผ่านเส้นผม มันเป็นบรรยากาศอันสมบูรณ์แบบในฤดูใบไม้ร่วงที่ไม่หนาวไม่ร้อนจนเกินไป

อุยกอยยืนมองภาพทิวทัศน์ที่ระยิบระยับไปด้วยแสงไฟอยู่ตรงราวระเบียงสักพักก่อนล้มผัดหน้าท้องเบาๆ ด้วยความที่ยังรู้สึกอึดอัดไม่หาย เห็นที่คงต้องยกความดีความชอบให้ชีสุ ช่วงนี้เขาจึงกินข้าวได้เยอะขึ้นและกินตรงเวลาทั้งมือซ้ายมือขวา

ขึ้นเป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ พุงจะไม่ออกแะเลยเหวอ

อุยกอยลองลูบคลำรอบเอวเพื่อเช็คว่ามีเนื้อหนังเพิ่มขึ้นมาบ้างหรือไม่ "ทำอะไรนะครับ"

ชีสุที่เพิ่งเดินออกมาจากกระเบื้องเสียงเอื่อยถามเมื่อเห็นท่าทางของอุยกอย กลิ่นหอมอ่อนๆ ของผลิตภัณฑ์สำหรับผิวฟุ้งกระจายออกมาจากร่างกายของชีสุที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จใหม่ๆ กลิ่นที่เย็นสบายและสดชื่นนั้นเป็นกลิ่นของใช้ที่อยู่ในห้องของเขาเอง แม้อีกฝ่ายจะใช้กลิ่นเดียวกันกับเขา แต่กลิ่นก็จะเปลี่ยนไปตามร่างกายของแต่ละคน ให้ความรู้สึกซับซ้อนยากเกินกว่าจะบรรยาย แต่ก็ยังรู้สึกราวกับเป็นหนึ่งเดียวกัน

กลิ่นฟีโรโมนของชีสุจะเป็นกลิ่นอะไรกันนะ เขาเริ่มสงสัยใคร่รู้ถึงกลิ่นของชีสุที่ยังไม่เคยได้ลองสัมผัสขึ้นมา อุยกอยเคยได้ยินคนบอกว่าฟีโรโมนของเขาคือกลิ่นดอกไม้เข้มข้น แน่نونว่าทั้งอัลฟาและไอเมก้าต่างก็รับรู้ได้ถึงกลิ่นหอมที่จะคอยดึงดูดซึ่งกันและกัน ทว่ากลิ่นเฉพาะตัวของแต่ละคนนั้นก็แตกต่างกันออกไป จนอดที่จะจินตนาการไม่ได้ว่าอีกฝ่ายจะมีกลิ่นฟีโรโมนแบบไหน ไม่รู้ว่าเพราะอะไรแต่เขาคิดว่าชีสุน่าจะเหมาะกับกลิ่นเข้มข้น มากกว่ากลิ่นหอมหวาน หรือไม่ก็อาจเป็นกลิ่นสะอาดสดชื่นเช่นกลิ่นมินต์

"วันนี้แปลกๆ นะครับ มีเรื่องอะไรหรือเปล่า"

ชีสุเอียงศีรษะไปมาด้วยความข้องใจกับสายตาที่จ้องมองมาทางตนเงิบๆ โดยไม่พูดไม่จา แถมวันนี้อุยกอยยังดูร่าเริงกว่าปกติอีก แต่ในขณะเดียวกันก็ดูเหมือนจะมีเรื่องกลัดกลุ้มใจมากมาย อุยกอยวาดรอยยิ้มหวาน

อย่างสุขใจได้เพียงชั่วครู่ก่อนจบลงด้วยการจมหายเข้าสู่วังค์ความคิดอยู่เพียงผู้เดียว

"ไม่มีอะไรหรอกครับ"

อุกยองละสายตาจากชีฐที่ขยับเข้ามาใกล้และมองตรงไปยังภาพเบื้องหน้า ชีฐเดินไปยืนเคียงข้างขณะตรึงสายตามองมุมด้านข้างของอุกยองที่เอ่ยตอบ พลังเท้าแขนวางบนราวระเบียง นิ้วเรียวกดปล่อยผมหน้าม้าที่พัดปลิวไปตามลม ออกให้ อุกยองถึงกับผ่นลมหายใจออกมาเพราะแรงมือแน่นเบาและอ่อนโยน รวากับขนนก

"จะว่าไป ทำไมวันนี้ถึงดูมีความสุขกว่าปกติกันนะ"

"แค่สวยเหวอครับ"

"ทั้งสวย ดูดี น่ารัก งดงาม แล้วก็น่าเอ็นดูเลยล่ะครับ"

อุกยองหลุดยิ้มกับคำยอของชีฐที่สรรหาคำคำศัพท์สำหรับบรรยาย ความงดงามจากทั่วโลกมาพูด ชีฐเก่งนักในการพูดเรื่องน่าอายโดยที่ยังสามารถ คงสีหน้าและน้ำเสียงให้ราบเรียบได้ แต่เขาก็ตลกตัวเองเหมือนกันที่เริ่มชิน กับวิธีการพูดแบบนี้จนสามารถทนนิ่งฟังได้แล้ว พวกเขาต่างรู้สึกสบายใจ มากขึ้นเวลาที่อยู่ด้วยกันและไม่ได้รู้สึกอึดอัดต่อให้ไม่มีใครพูดอะไร

"ผมกินดีอยู่ดีเพราะคุณเลย ถ้าคุณยังอยู่กับผมแบบนี้ต่อไปผมคงหมดหล่อแน่ รู้สึกเหมือนจะมีพุงแล้วด้วยเนี่ย"

"เรื่องนั้นต้องให้คนอื่นเป็นคนพิสูจน์นะครับ"

ชีฐขยับตัวไปยืนทางด้านหลังอุกยองก่อนโอบกอดเอวคอดที่ไร้การ ป้องกันเพราะแขนสองข้างของเจ้าตัวนั้นวางอยู่บนราวระเบียง ชีฐวางฝ่ามือ ลงบนบหน้าท้องของอีกฝ่ายด้วยความเคยชิน สัมผัสที่ไม่ทันได้ตั้งตัวทำเอา อุกยองยืดหลังตรง หน้าท้องหดเกร็ง พร้อมสะดุ้งเหือกกับเสียงหัวเราะแผ่วเบา ที่ดังขึ้นข้างในหู

อุกยองมีในร่างกายที่เย็นเฉียบเพราะอากาศยามค่ำคืนพลันเริ่มพุ่งสูงขึ้น เมื่อมาเจอกับร่างกายอบอุ่นของคนที่พักอบน้ำเสิร์ฟหมาดๆ อุกยองสัมผัสได้ว่า ฝ่ามือที่ไถวนหน้าท้องส่วนบนนั้นไม่ได้หมายมั่นที่จะปลุกปั่นอารมณ์แต่อย่างใด

เขาจึงรู้สึกผ่อนคลายลงพร้อมกับเอนกายพิงลำตัวเข้ากับแผ่นอกของอีกฝ่าย
 ซีธูกระชับอ้อมกอดให้อูยกองขยับเข้ามาแนบชิดมากยิ่งขึ้น

"ไม่เห็นจะอ้วนเลยครับ สงสัยความพยายามของผมน่าจะยังไม่มากพอ
 แน่เลย"

ลมหายใจซึ่งถูกปล่อยออกมาพร้อมน้ำเสียงนุ่มนวลล่องลอยผ่านใบหู
 จนชวนให้รู้สึกจ๊ากจี้ ลำตัวแนบชิดปราศจากช่องว่างระหว่างกัน ท่อนแขนแกร่ง
 โอบกอดหน้าท้องของอูยกองแนบแน่น อัตราการเต้นของหัวใจเขาค่อยๆ
 เพิ่มขึ้นทีละนิด ความประหม่ายังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ รวบรวมระยะห่างระหว่าง
 ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนที่ทำเพียงแค่จูบแบบเด็กน้อยมาทั้งอาทิตย์ได้
 พังทลายลงด้วยการจูบอันดุเดือดที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน

ซีธูขยับใบหน้าเข้ามาใกล้จนเขาสัมผัสโดนเส้นผมเปียกชื้นที่ยังไม่ถูก
 เป่าแห้ง อูยกองกลืนน้ำลายแห้งผากลงคอเพื่อข่มอาการประหม่า บรรจงหายใจ
 เข้าออกด้วยหน้าท้องที่ถูกโอบรัดไว้แน่น เขาเคยบอกอีกฝ่ายไปหลายรอบแล้ว
 ว่าเป็นไปอย่างปลอดภัยจากห้องน้ำ ทว่าอีกฝ่ายก็ยังคงทำเหมือนเดิม พอเขา
 กลับถึงห้องแล้วมาอาบน้ำ ระหว่างนั้นซีธูก็จะเป็นคนเตรียมมือเย็น เมื่อเขา
 ล้างจานและซีธูอาบน้ำเสร็จ เขาก็จะช่วยเป่าผมให้กับอีกฝ่าย มันกลายเป็น
 กิจวัตรเดิมๆ ที่เริ่มคุ้นชินภายในเวลาเพียงไม่กี่วัน

"ไปเป่าผมกันครับ เดี่ยวหวัดจะกินเอา"

อูยกองขี้ผมที่ถูกเป่าด้วยลมอุ่นร้อนจนแห้งดีและปลิวไสว เขาพูดขึ้น
 ขณะหลบตามองกลางกระหม่อมของซีธูที่นั่งอยู่บนพื้นตรงหว่างขาของเขา
 พลางหันหน้าไปทางโทรทัศน์

"พุงนี้ผมมีนัดกับเพื่อนครับ พอดีเพื่อนบอกว่าจะแต่งงานแล้ว เพราะงั้น
 ผมอาจจะกลับดึกหน่อยนะครับ"

ซีธูเอี้ยวตัวกลับไปพร้อมกับทำหน้าบึ้งตึง เมื่อสบเข้ากับแววดตาที่แฝงไว้
 ด้วยความไม่พอใจอูยกองจึงพานขมวดคิ้วตามไปด้วย

"ไม่ยุติธรรมเลย"

"ไม่ยุติธรรมอะไรกันครับ"

ชีฮูทิมพำเสียงแผ่วและถอนหายใจออกมาทันทีที่ถูกของย็อนตามนิ้วเรียวยาววอแวข้อเท้าที่โผล่พ้นขาทางเกงวอร์มซึ่งอ้ากว้างเพราะไม่มีแถบยางยึดคำถามปรากฏขึ้นในดวงตาของถูกยอของผู้พยายามไม่สนใจความรู้สึกจี้จี้ที่ค่อยๆ แล่นมาตามสัมผัสจากปลายนิ้ว

"ผมอุตส่าห์เคลียร์ตารางงานเพื่อรอเวลาที่จะได้อยู่กับคุณ แต่คุณกลับนัดกับคนอื่น ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด"

ถูกยอของลอบยืมขณะมองใบหน้าที่แสดงความไม่พอใจออกมาอย่างเปิดเผย มือของชีฮูอาศัยที่เผลอเลื้อยผ่านขาทางเกงขึ้นมาถึงขาเรียบเนียนก่อนคว้าเข้าที่น่อง นิ้วโป้งกดไล่วนผิวเนียนนุ่มพลาบปีบน่องและปล่อยออกเสมือนตรวจสอบความนุ่มนวลของมัน จากนั้นการกระทำทั้งหมดก็หยุดลงเพราะคำพูดของถูกยอ

"เมื่อวันอาทิตย์ที่แล้วตอนกลางวัน รู้ไหมครับว่าผมเจอใคร"

ชีฮูขมวดคิ้วกับคำถามโลกแตกและค่อยๆ เริ่มขยับมืออีกครั้ง ชีฮูฉีกยิ้มพึงพอใจเมื่อได้เห็นปฏิกิริยาอ่อนไหวของถูกยอที่กระตุกเอื่อยยามตนลากเล็บหยอกเบาๆ ตั้งแต่ร่องจนถึงข้อเท้า

"ใครครับ"

"ผู้จัดการคุณไง"

ถูกยอของกัตรีมเฝือกปากแล้วเอ่ยตอบ ชีฮูจึงเอียงคอคด้วยความสงสัย

"ฮยอนอู?"

"ผมไม่รู้จักชื่อเขาหรอกครับ แต่เขาบอกว่าเป็นผู้จัดการของนายแบบจองชีฮูที่อยู่ห้อง 2001"

คราวนี้ชีฮูเปลี่ยนมาลูบไล้วนแถวหลังข้อพับข้าง การเคลื่อนไหวภายใต้ร่มผ้าทำให้เกิดจินตนาการแปลกๆ ที่ถูกยอเองก็ไม่สามารถอธิบายได้จนดวงตาของเขาเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นสีแดง

"แล้ว?"

"เขามาขอโทษคนที่อยู่ชั้นบนและล่างที่โดนเสียงต่อเติมห้องรบกวน..."

อุกยของหยุดกล่าวพลางระบายลมหายใจแล้วจับมือของชีฐที่เลื้อยขึ้นมา ด้านบนและคลึงหัวเข้าเขาเล่นออกมานอกร่มผ้า อุกยของวาดรอยยิ้มบางยามเห็นชีฐที่ถอนหายใจอย่างชัดใจพร้อมส่งสายตาดอกให้เขาพูดต่อ พอเห็นท่าทีของอุกยของ ชีฐก็หนีตามองอย่างนึกน้อยใจ

"เขามาขอความกรุณาให้ช่วยเข้าใจและจะขอเวลาซ่อมแค่สามวันเท่านั้น เพราะฉันคุณไม่มีสิทธิ์มางอนผมนะ ก่อนอื่นคุณช่วยเอามือออกแล้วอธิบายมาสิครับ"

"อธิบาย?"

ชีฐเอามือออกอย่างว่าง่ายพลางยกยิ้ม แววตาของอุกยของเต็มไปด้วยคำถาม เขานึกว่าอีกฝ่ายจะตกใจแต่กลับยิ้มว่าอารมณ์ดีเสียอย่างนั้น

"คุณไม่ต้องถามผมหรอกนะว่าผมบวกเวลาเพิ่มทำไม ผมต้องสงสัยคุณมากกว่าอีก คุณรู้ความจริงอยู่แล้วแต่ทำไมถึงไม่ยอมพูดอะไรเลยล่ะครับ"

ชีฐย้อนถามพร้อมกับเอนตัวเข้าหาและเท้าแขนทั้งสองข้างลงบนหน้าดักของอุกยของ แก้มของอุกยของขึ้นสีแดงชัด ชีฐยิ้มกว้างขึ้นกว่าเดิมเมื่อเห็นอีกฝ่ายเขินดูได้จากแก้มที่เห่อร้อนรากับกำลังประหม่านั้น

"ก็..."

"ก็?"

หัวใจของอุกยของขมวดเข้าหากัน เขาตั้งใจจะจับผิดอีกฝ่ายก่อนแท้ๆ แต่ทำไมถึงกลายเป็นเขาที่โดนจับผิดเอาเสียได้ ก่อนหน้านั้นชีฐบอกว่ารู้สึกไม่ยุติธรรม ซึ่งคนที่ควรรู้สึกไม่ยุติธรรมนั้นมันควรจะเป็นเขาต่างหาก ในเวลาแบบนี้เขาคงจำต้องเอาชนะด้วยวิธีหน้าด้านหน้าทนแบบที่อีกฝ่ายชอบใช้ อุกยของตัดสินใจแค้นหัวเราะพลางเอ่ยตอบ

"เรื่องนั้นคุณยังต้องให้ผมพูดอีกเหรอ"

"อะไรกัน นี่คุณกำลังเอาคั้นผมอยู่หรือไงครับ"

ชีฐยิ้มอ่อนก่อนวางคางลงบนท่อนแขนที่อยู่บนดักของเขา อุกยของก้มมองกลับปากกระจับสัสและสันจมูกราบเรียบราวกับได้ช่างฝีมือดีมาบรรจงเหล่าให้ อุกยของคิดหนักเพราะไม่รู้ว่าตัวเองควรจะเอามือวางไว้ตรงไหนดี

ในเมื่ออีกฝ่ายจับจองที่ว่างบนหน้าตักเขาไว้แล้ว สุดท้ายเขาจึงต้องวางมือลงข้างๆ ต้นขาของตัวเองแทน

"ผมไม่ได้รู้สึกดีกับการโกหกคุณเลยนะครับ แต่ตอนนี้ผมก็คงสบายใจได้แล้วละ"

ไม่ได้รู้สึกดีอะไรกันล่ะ หน้าตาหาความสำนึกผิดแทบไม่เจอเลยด้วยซ้ำ แถมยังทำเป็นพูดดีอีก

อุยกองคิดพลางแค้นหัวเราะ

"ไม่คิดว่าผมจะอยากไล่คุณบ้างเหรอ"

"คุณไม่มีทางคิดแบบนั้นอยู่แล้วนี่ครับ"

อุยกองแอบเบ้าปากเมื่อเห็นอีกฝ่ายยกยิ้มมุมปากน้อยๆ เขาไม่ได้คิดจะทำแบบนั้นก็จริง ทว่าชักจะเริ่มหมั่นไส้ตั้งแต่เมื่อครู่ที่แล้ว ถ้าได้ใช้มือจับแก้มพองๆ นั้นแล้วบิดสักทีคงจะสะใจอยู่ไม่น้อย อุยกองคิดก่อนจะต้องรีบพับความคิดนั้นเก็บลงไปทันทีเพราะรู้สึกเหมือนเป็นการเพิ่มตำหนิให้ผิวพรรณอันเรียบเนียนซึ่งถูกดูแลมาอย่างดีโดยใช่เหตุ

รูปร่างหน้าตาเหมือนนี้ล้ำค่าอย่างกับสมบัติ ต้องประคบประหงมหน่อยสิ

อุยกองพยักหน้าหงึกหงักขณะพยายามหาเหตุผลให้ตัวเอง

"ว่าไปแล้วผมก็ยังไม่ได้ถามเลย คุณชอบอะไรเหรอครับ"

"ผมเปลี่ยนพื้นเป็นวัสดุกันลื่นทั้งห้องนะครับ คิดว่ามันน่าจะดีสำหรับเต้าหู้ล่ะ"

ชีฮูอยู่หนึ่งไม่ขยับเขยื้อน อีกฝ่ายทำเพียงขยับริมฝีปากตอบ และทันทีที่อุยกองตอบกลับมาว่า "หืม?...แบบนี้เอง" ชีฮูจึงเงยหน้าขึ้นมา นัยน์ตาสีดำภายใต้ขนตายาวที่ชันขึ้นสบตากับอุยกองนั้นทอประกาย

"คำชมล่ะครับ"

สุนัขก็สุนัขตัวเอง เงินก็เงินตัวเอง แล้วยังจะมาอยากได้คำชมอะไรจากเขาอีก อุยกองอ้าปากเตรียมเอ่ยตอบแต่แล้วก็ต้องหุบลงเพราะสีหน้าของชีฮู ความรู้สึกของเขาเหมือนกำลังมองดูแมวที่คาบตุ๊กตาตัวโปรดมาวางไว้ตรงหน้าและถามว่า 'ของขวัญไง ฉันทักใจไหม ถูกใจหรือเปล่า ขอขนมน้อยสิ'

ไม่มีผิด ชีฐเหมือนแมวน้อยจอมหยิ่งที่แสร้งทำตัวโอหังในยามปกติ แต่พออารมณ์ดีหน่อยก็เข้ามาอดอ้อนเคลียคลอเอาใจ ท่าทางของอีกฝ่ายราวกับหากเกาคอให้ก็คงจะส่งเสียงร้องครางเครือออกมา อุยกองจึงผลอใช้นิ้วเกาคางให้อีกฝ่ายอย่างไม่ทันรู้ตัว

"เก่งมากครับ"

ชีฐหยุดนิ่งกับคำชมเจือเสียงหัวเราะซึ่งมาพร้อมกับสัมผัสจากเรียวนิ้วที่ขยับเกาคออยู่ได้คาง สีหน้าของชีฐพลันแข็งทื่อไปทันที

"ก็ชมไปแล้วนี่ ไม่ดีใจหรือไง"

อุยกองหัวเราะขบขันกับเสียงบ่นอุบอิบประหนึ่งเด็กขี้น้อยใจ จากนั้นจึงปล่อยมือออกจากคางของชีฐ แล้วโน้มตัวลงไปฝากรอยจูบเบาๆ อุยกองค่อยๆ ระบายยิ้มจนตาหยีหลังได้สัมผัสริมฝีปากนุ่มก่อนจะผละถอยออกมา

"คำชมก็ได้ไปแล้ว รางวัลก็ได้ไปแล้ว ตอนนี้มีมนุษย์เงินเดือนที่วันพรุ่งนี้ยังต้องไปทำงานอย่างผมคงต้องขอตัวไปเข้านอนก่อนนะครับ"

การรวมตัวครั้งนี้เป็นการรวมตัวในรอบหลายปีเพื่อมาฉลองการแต่งงาน ซึ่งก็อาจจะมืดมิดเล็กน้อยบ้างตามประสา ดังนั้นอุยกองจึงไม่ได้ขับรถมาด้วย แต่อาศัยติดรถของซอนโฮมาส่งที่จุดนัดพบ สีหน้าเขาผ่อนคลายลงยามพบนีกถึงชีฐที่เมื่อเช้าคว้าแขนเขาไว้ก่อนออกไปทำงานและกำชับว่าห้ามดื่มเยาะอุยกองดูซื้อร้านกับป้ายร้านที่อื่นชอกส่งมาให้พาลงคิดว่าตัวเองคงจะอวยพรพอเป็นพิธีแล้วค่อยขอตัวกลับก่อนกลางคืน ก่อนออกตัวเดินไปทางร้านเหล้า

"อุยกอง!"

ชายหนุ่มที่เดินวนไปวนมาอย่างกระวนกระวายอยู่บริเวณหน้าอาคารซึ่งเป็นที่ตั้งของร้านเหล้า เมื่อเห็นอุยกองจึงรีบสาวเท้าเข้ามาหา พออุยกองเห็นแทยอนผู้เป็นเพื่อนร่วมรุ่นที่ไม่ได้พบเจอกันมานานเร่งฝีเท้าเดินมาเช่นนั้นจึงเอียงศีรษะด้วยความสงสัย

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ ทำไมนายออกมาอยู่ข้างนอกล่ะ รอใครอยู่หรอ"

"รอนายไง เดี่ยวก่อนนะ"

แทสยอนจับแขนอุยกองที่กำลังจะเดินเข้าไปด้วยสีหน้าไม่สบายใจ ชายหนุ่มมองสีหน้างังงันของอุยกองแล้วถอนหายใจพลางนวดขมับ ท่าทางดูเหมือนมีเรื่องหนักใจที่ไม่สามารถเอ่ยออกมาได้อย่างง่ายดาย

"นายรู้ใช่ไหมว่าโรงพยาบาลสัตว์ที่ฉันทำงานอยู่ นอกจากฉันแล้วยังมีสัตว์แพทย์อยู่อีกหลายคน"

อุยกองกอดอกมองแทสยอนเล่าเรื่องที่ยังไม่ได้ถาม เขาไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายต้องการพูดอะไรถึงได้เกริ่นขึ้นมาเสียมากมาย แต่คงไม่ใช่เรื่องน่าอภิมรย์สักเท่าไรแน่ อุยกองยื่นทั้งสะโพกแทนการเร่งให้เข้าประเด็นหลักเสียที แทสยอนจึงเริ่มเอ่ยต่อ

"เมื่อไม่นานมานี้มีสัตว์แพทย์คนใหม่เข้ามา เขาคือรุ่นพี่โตะจุน"

สีหน้าของอุยกองบึ้งตึงทันใด หัวคิ้วย่นเข้าหากันราวกับไม่พอใจที่ได้ยินชื่อนั้น น้ำเสียงของแทสยอนที่กำลังเล่าต่อจึงเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

"พี่เขาได้ยื่นฉันทุย์โทรศัพท์กับอินชอก เลย์ตันทุ้งยืนยันกรานว่าจะมาฉลองด้วย ขอโทษนะ ฉันพยายามจะห้ามเขาแล้วแต่ห้ามไม่ได้"

"ไอ้เวรนั่น"

คำหยาบคายที่แทบจะไม่ค่อยได้พูดหลุดออกมาจากปากของอุยกอง เขาเสยผมแรงๆ ช่มความหงุดหงิดที่โถมเข้ามา รุ่นพี่นั้นไม่ได้สนิทอะไรกับอินชอกเป็นพิเศษเลยด้วยซ้ำ เหตุผลที่ลงทุนถ่อมาถึงที่นี่จึงเป็นที่แน่นอนอยู่แล้วว่าตั้งใจมาหาเรื่อง คงคิดว่าอุยกองที่ตัวเองตั้งใจจะทำลายแต่ไม่สำเร็จต้องมางานนี้ด้วยแน่ๆ อุยกองอดแค้นหัวเราะกับความโง่เขลานั้นที่ยังสลัดเรื่องราวเก่าๆ เมื่อหลายปีก่อนออกไปไม่ได้สักที

"นายจะเอาไง จะกลับเลยไหม ฉันจะได้ไปบอกคนอื่นๆ ให้ พวกเราเข้าใจนายนะ"

อุยกองผ่อนลมหายใจอย่างหงุดหงิด ท่าทีของแทสยอนดูรู้สึกลึกซึ้งจนลนลาน อุยกองที่ขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจจึงค่อยๆ พยายามสงบสติอารมณ์ลง

"ช่างเถอะ ไม่ใช่ความผิดนายเสียหน่อย ไม่ต้องขอโทษหรอก ฉันไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องหลบไอ้เวรนั่นด้วย เข้าไปกันเถอะ"

แทฮยอนคาดไม่ถึงกับคำพูดของอุกยองจึงมีท่าทางสองจิตสองใจระหว่างนั้นอุกยองก็เริ่มก้าวเท้าเดิน เขาจะไม่ยอมพลาดการร่วมฉลองการแต่งงานของอินชอกเพราะโดนแน่ อีกอย่างเขาก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องหนีด้วย เขากลับคิดว่าอีกฝ่ายจะมาถึงก่อนและนั่งจับจองที่ไว้พร้อมทั้งรอพูดจาหมาๆ ใส่เขาก็เท่านั้น

เมื่อเข้ามาในร้านอุกยองจึงเดินตรงไปยังโต๊ะสำหรับรองรับลูกค้ากลุ่มใหญ่ที่มีเพื่อนๆ ของเขานั่งอยู่ก่อนสืบทว่าคน บรรยากาศในโต๊ะค่อนข้างสงบเงียบ ไม่สมกับการฉลองการแต่งงานเลย

"อุกยอง"

อินชอกดีดตัวลุกจากที่นั่งเมื่อเห็นอุกยอง ก่อนเลิกคิ้วเป็นคำถามส่งไปหาแทฮยอนที่ละล้าละลังเดินตามมา พอแทฮยอนยกไหล่อย่างหมดหนทางอินชอกจึงถอนหายใจ

"ไม่ได้เจอกันนาน ยินดีกับการแต่งงานด้วยนะ"

"อืม ไม่ได้เจอกันนานเลย ชอบใจนะ มานั่งนี่สิ"

อินชอกพาอุกยองมานั่งลงตรงที่ข้างตัวเอง ชายหนุ่มพยายามทำให้เขานั่งห่างจากโดนุนมากที่สุด แต่เนื่องจากที่นั่งเป็นโซฟากับโต๊ะทรงกลม ที่นั่งตรงนี้จึงคล้ายจะเป็นตำแหน่งที่เหมาะสมสายตาเช่นกัน น้ำเสียงติดหยาบกระด้างลอยข้ามมาหาอุกยองที่กำลังนั่งลงและทักทายเพื่อนๆ คนอื่น

"เห็นรุ่นพี่แล้วไม่คิดจะทักทายหน่อยหรือไง"

"ไม่ได้เจอกันตั้งนานเลยนะ"

"นั่นสินะ หลังเรียนจบก็เพิ่งได้มาเจอกัน ตอนนี้จะสามสิบอยู่แล้วแต่หน้าตาดูดีขึ้นเรื่อยๆ เลยนี่ เพราะเป็นโอมก้าเลือดบริสุทธิ์หรือเปล่า"

อีกฝ่ายเริ่มหาเรื่องทันทีที่เจอกัน อุกยองพยายามระงับอารมณ์คุกรุ่นที่เริ่มเดือดพล่าน เขาเมินเฉยต่อถ้อยคำที่ไม่มีค่าแม้แต่จะแสรังจิกยิ้มตอบก่อนหันศีรษะไปทางอินชอก

"คุณฮยอนก็สบายดีใช่ไหม คงเป็นการตัดสินใจครั้งใหญ่สำหรับเธอเหมือนกันนะเนี่ย เธอคอยช่วยเหลือนายทุกเรื่องเลยนี่นะ"

"นั่นสิ คุณฮียอนนี่อย่างกับแม่พระมาโปรดเลย ดูแลเธอดีๆ ด้วยนะเว้ย"

"เห็นนายหลงรักเธอหัวปักหัวปำตั้งแต่สมัยเรียน ขอให้ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุขละ"

อุกยองพูดเปิดประเด็นพลงยัมอ่อนโยนให้อินซอก เพื่อนๆ คนอื่นจึงพากันพูดผสมโรงเพื่อช่วยให้บรรยากาศกลับมามีชีวิตชีวาที่ละนิด ทุกคนพยายามเพิกเฉยต่อโคจุนที่นั่งปักหลักเงียบกริบจนยากจะคาดเดาว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่

"โรงพยาบาลของพวกนายเป็นไงกันบ้างล่ะ"

หลังจากพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องงานแต่งของอินซอกได้สักพักหนึ่งจนบทสนทนากำลังจะหยุดชะงัก หนึ่งในกลุ่มเพื่อนจึงโพล่งถามขึ้นมา บางคนถูกจ้างไปเป็นสัตัวแพทย์ในโรงพยาบาลใหญ่ แต่ส่วนใหญ่จะเปิดคลินิกเองหรือไม่ก็รวมกลุ่มกับเพื่อนคนอื่นๆ เพื่อนส่วนใหญ่ก็บริหารงานที่โรงพยาบาลมาประมาณสามสี่ปีได้แล้ว ไม่เหมือนกับอุกยองที่ทำงานที่อื่นก่อนจะหยุดพักระยะหนึ่งแล้วค่อยมาเปิดคลินิกเองในปีนี้

"ตอนนี้เหมือนจะเข้าที่เข้าทางบ้างแล้ว แต่ก็ไม่ง่ายนักหรอก"

"นั่นสิ มันไม่ใช่ตรงจางอย่างเดียวแต่ต้องบริหารด้วย เหนื่อยกว่าที่คิดอีก"

จองยุนยกแก้วเหล้าตรงหน้าขึ้นกระดกแล้ววางลงจนเกิดเสียงดัง

"เฮ้ย! โทะษี พอดีเผลอไปหน่อย" น้ำเสียงติดวิตกเปล่งออกมาเมื่อถูกสายตารุมจ้อง

"เมื่อไม่นานมานี้มีคลินิกมาเปิดใหม่ใกล้ๆ กัน เห็นว่าคิดราคาไม่แพงด้วยเพราะเพิ่งเปิดใหม่ อีกเดี๋ยวกงจะขึ้นราคา แต่ลูกค้าเก่าๆ ฉันก็ย้ายไปใช้บริการกันเยอะเลย"

จองยุนกล่าวอย่างเจ็บใจจนทุกคนเงยไปพักหนึ่ง มันเป็นอาชีพที่เดิมพันด้วยความเป็นอยู่ อีกทั้งส่วนใหญ่ยังต้องกู้เงินมาเพื่อเปิดคลินิกด้วย พวกเขาทุกคนต่างเข้าใจสถานการณ์แบบนี้ดี แท้หยอนที่นั่งอยู่ด้านข้างจึงตอบ่าเพื่อปลอบใจ

"ของแบบนี้มันจะอยู่ได้ไม่นานหรอก นายก็รู้ดีนี่ ถ้าค่าตรวจถูกมาก

แบบนี้ยังงี้สุดท้ายก็ต้องขึ้นราคาอยู่ดี อีกอย่างนะใช้ว่าพวกเจ้าของสัตว์ จะมีแค่คนที่เลือกคลินิกเพราะราคาอย่างเดียวเสียเมื่อไหร่ มีคนที่เลือกจากบริการอีกตั้งเยอะ ถ้าคนเขาลงไปใช้บริการที่นั่นแล้วไม่ถูกใจ ยังไงเดียวพวกเขาก็กลับมา"

"ใช่ พวกเรารู้ความสามารถของนายดี ไม่ต้องกังวลไปหรอก"

"เดี๋ยวนี้มาตรฐานของคนเลี้ยงสัตว์สูงจะตาย พวกเขาดูความสามารถหมอบ เก่งยิ่งกว่ามีดาพิพย์อีก"

"จริง ไม่มีทางดูตัวท็อปของคณะอย่างจองยุนของพวกเราไม่ออกหรอก"

จองยุนเห็นเพื่อนๆ ตั้งใจไปลอบตนกันใหญ่จึงหลุดหัวเราะออกมา เขาพยายามทำสีหน้าสดใสเพื่อไม่ให้บรรยากาศหม่นหมองก่อนจะยกแก้วเหล้าของตัวเองขึ้น

"ใช่ไหมละ ฉันเป็นถึงตัวท็อปของคณะเลยนะ เขาต้องรู้อยู่แล้วสิ ไม่ต้องคิดมาก มาดื่มกันเถาะ"

ทุกคนยกแก้วขึ้นมาชนกับแก้วของจองยุนพลางหัวเราะ อุกยองฉีกยิ้มบาง แล้วยกแก้วขึ้นจรดริมฝีปาก ใบหน้าของเพื่อนคนอื่นๆ ยังคงปรากฏรอยยิ้มและหัวเราะกันดีจนได้ยินน้ำเสียงเย้ยหยันดังขึ้น

"พวกนายกำลังนอนฝันหวานกันอยู่สินะ ใครบอกว่ามันขึ้นอยู่กับความสามารถหรือ จะบอกว่าฉันรู้ความสามารถจนทำคลินิกตัวเองเจ๊งเลยต้องเข้ามาทำงานโรงพยาบาลที่แทชยอนทำอยู่หรือไง"

ใบหน้าของทุกคนพลันฉายแววหงุดหงิด รุนพี่ที่สนิทก็ไม่ใช่ เพื่อนร่วมรุ่นก็ไม่ใช่ เป็นแค่แขกที่ไม่ได้รับเชิญแท้ๆ แต่เพราะความเป็นรุ่นพี่ ตอนนี้พวกเขาจึงจำต้องพยายามสะกดกลั่นความโกรธเอาไว้

อุกยองมองโดจุนด้วยสีหน้าของคนที่กำลังโกรธจัด หากเขาไม่อยู่ตอนนี้ โดจุนก็คงไม่มาที่นี่ เขานึกหงุดหงิดที่เพื่อนๆ ต้องมาอึดอัดใจเพราะตัวเอง อุกยองแสดงท่าทีกลัดกลุ้มลางกตริณฝิปากลางไปด้วยก่อนจะควักเอาโทรศัพท์มือถือที่กำลังสั่นอย่างต่อเนื่องออกมาจากกระเป๋า

ชีฮู

อย่าตีเมเยอะ แล้วก็อย่ากลับตีด้วยนะครับ

ถ้าต้องการกันก็โทรเรียกได้เสมอครับ ผมออกไปรับคุณได้อยู่แล้ว

อุยกอง

อีกครึ่งชั่วโมงออกจากคอนโดฯ ได้เลยครับ

ผมจะกะเวลาออกไปให้พอดีเอง

อุยกองเหลือบมองโดจุนก่อนตอบกลับข้อความของชีฮู เขาต้องลุกออกจากที่นั่งแล้วรีบออกไปจากที่นี่ ทุกคนจะได้สนุกสนานเฮฮากันอย่างสบายใจมากขึ้น อุยกองส่งตำแหน่งที่ตั้งกับชื่อร้านไปให้ชีฮูก่อนเงยหน้าขึ้นมาสบตากับโดจุน

"นายคงเปิดคลินิกเป็นงานอดิเรกสินะอุยกอง ตึกที่เอามาทำเห็นว่าเป็นมรดกของที่บ้านด้วยเนี่ย? ใครเอานายไปเป็นเมียคงเหมือนถูกหวยเลยละ"

ในขณะที่ทุกคนกำลังเฝ้ายามเสียง คำตอบของอุยกองที่อดกลั้นดริมฝีปากตัวเองจนเจ็บแสบก็ทำเอาความเฝ้ายามนั้นพังทลายลงไปทันที

"พี่พูดอะไรผิดไปหรือเปล่า อย่างผมจะต้องเป็นคน 'เอา' ไม่ใช่หรือไง"

โดจุนหยุดชะงักไปครู่หนึ่งเมื่อได้ยินน้ำเสียงเย็นเยียบก่อนระเบิดเสียงหัวเราะอย่างถูกใจออกมาพลาจรินเหล้าลงในแก้วเปล่าของตัวเองที่ไม่มีใครรินให้ อีกฝ่ายบนพืมพำ

"นั่นสินะ ใครเขาจะมาเอาไอเมก้าที่ไม่ยอมให้เอากันละเนอะ ต้องเป็นฝ่ายไปเอาเขาสิถึงจะถูก"

"รุ่นพี่!"

อินซอกได้ยินแบบนั้นจึงทุบโต๊ะก่อนดิดตัวผิงลุกขึ้นยืนพร้อมกับจ้วงหมัดไบหน้าแดงกำกรธจั่วรวกับเตรียมจะพุ่งตัวออกไปในไม่ช้า โดจุนแค่นยิ้มเอนกายพิงโซฟาพร้อมทั้งนั่งไขว่ห้าง ไบหน้าที่แขนมองขึ้นมานั้นเต็มไปด้วยรอยยิ้มเย้ยหยัน ขณะที่ทุกคนเป็นเบต้ากันทั้งหมด โดจุนผู้เป็นอัลฟ่าเพียงคนเดียวในนี้จึงปล่อยไฟโรโมนออกมาคล้ายกับต้องการปลุกปั่นอารมณ์ของ

อุกยอง อุกยองถอนหายใจและลุกขึ้นคว้าตัวอินซอกแล้วบังคับให้นั่งลงกับที่
"ขอโทษนะทุกคน ฉันทำให้เสียบรรยากาศไปหมดเลย โดยเฉพาะ
นายอินซอก ฉันขอโทษนะ"

"ใช่เพราะนายที่ไหนล่ะ ต้องโทษคนที่ไม่ได้เชิญมาสิ"

สีหน้าของอินซอกยังคงเกรี้ยวกราดแต่ก็ไม่สามารถลุกยืนได้เพราะถูก
อุกยองกดไหล่เอาไว้ ยิ่งเห็นโดจุนมีท่าที่ไม่แยแสต่อสายตาของอินซอก สีหน้า
ของทุกคนจึงเริ่มตึงตัง

"จันฉันขอตัวก่อนนะ รุ่นพี่เองก็กลับเถอะ ยังไงซะถ้าตรงนี้ไม่มีผมรุ่นพี่
ก็ไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ต่อแล้วนี่"

"ทำไม ฉันยังอยากดื่มต่ออยู่เลยนะ"

"หยุดพูดมากแล้วก็ออกมาได้แล้ว"

น้ำเสียงของอุกยองเย็นชาราวกับน้ำแข็ง โดจุนกระตุกยิ้มมุมปากและ
จัดการเครื่องดื่มจนหมดก่อนลุกจากที่นั่งไปอย่างอ้อยอิ่ง

"กลับก็ได้ไม่เห็นจะสนุกตรงไหน ยังไงก็ยินดีกับงานแต่งด้วยนะอินซอก
ขอให้มีความสุขกับชีวิตคู่ล่ะ"

อุกยองตอบว่าอินซอกที่กำลังเดือดจนเลือดขึ้นหน้าขึ้นมามากครั้งกับ
ประโยคนั้นด้วยสีหน้าที่แฝงไปด้วยความรู้สึกผิด

"ขอโทษนะ ไว้เจอกันคราวหน้าพร้อมคุณฮียอนอีกทีฉันจะเลี้ยงข้าว
พวกนายเอง ขอโทษนะทุกคน คราวหน้าค่อยนัดกันใหม่ ขอโทษด้วยที่ทำให้
บรรยากาศ"

"ช่างมันเถอะ อย่าเอาแต่โทษตัวเองเพราะได้เวลานั้นเลย"

"ใช่ ไร้อาติหมานันมันกล้าเสนอหน้ามาได้ยังไง"

"ออกไปตอนนี้เดี๋ยวก็โดนตำหนิอีกหรอก นายนั่งลงก่อนเถอะ"

อุกยองยิ้มให้กับคำพูดเป็นห่วงเป็นใยจากแทฮยอน คนอย่างโดจุนคงจะ
ยืนรออยู่ข้างนอก บางทีถ้าเขาไม่ออกไปอีกฝ่ายอาจวกกลับเข้ามาอีกครั้งก็
เป็นได้ เขาบอกให้ฮีซูมาที่นี้หลังจากนี้สักครึ่งชั่วโมงจึงอยากรีบจัดการปัญหา
ก่อนที่ฮีซูมาถึงให้เรียบร้อย

"ช่างเถอะ ไฉ้เวรนั่นก็มีดีแค่ปากเท่านั้นแหละ พวกนายนั่งดื่มไปเถอะ ไม่ต้องออกมา"

อุกยของหยิบเสื้อแจ็คเก็ตที่ถอดทิ้งไว้มาถือและก้าวเท้าเดินออกไป อินซอกเดินตามออกมาด้วยความเป็นห่วงจนถึงหน้าประตู อุกยของยกกำปั้นขึ้นชนมาชนอกอินซอกเบาๆ เป็นการบอกให้หยุดตามมาได้แล้ว

"นี่ พระเอกของงานลูกออกมาได้ยังงัยกัน"

"กลัวนายจะออกไปแล้วโดนต่อยเอานะสิ ต้องเห็นนายขึ้นแท็กซี่ไปก่อนฉันถึงจะสบายใจ"

"ต่ออะไรล่ะ นายคิดว่าฉันจะยอมโดนคนแบบนั้นต่อยหรือไง"

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...แต่หมอนั่นมันก็เป็นอัลฟ่าไม่ใช่หรือไง..."

อุกยของยิ้มขำอินซอกที่รู้ความเป็นมาเป็นไประหว่างอัลฟ่ากับโอเมก้าเพียงแค่เรื่องสำคัญๆ เท่านั้น เขารู้ดีว่าเพื่อนกังวลกับเรื่องอะไร คงกำลังกลัวว่าโดจุนจะใช้พีโรโมนเพื่อหาเศษหาเลยกับเขาอยู่แน่ๆ

"นี่ ถ้าหมอนั่นมีน้ำยาทำแบบนั้นได้จริง คงทำไปตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว อัลฟ่าธรรมดาๆ แบบนั้นต่อให้บุกเข้ามากันเป็นฝูงก็ทำอะไรฉันไม่ได้หรอก นายกลับไปสนุกต่อเถอะ ฉันจะได้สบายใจ"

อุกยของดันชายหนุมให้รีบกลับเข้าไป อินซอกจึงต้องยอมขยับเท้าเดินกลับเข้าไปอย่างเสียไม่ได้ ความจริงไม่ใช่แค่เรื่องที่จะทำอะไรเขาด้วยพีโรโมนเท่านั้น แต่อีกฝ่ายยังไม่สามารถใช้ความรุนแรงได้ตามอำเภอใจอีกด้วย ยิ่งโดจุนเป็นศิษย์เก่าที่อยู่ในสายงานเดียวกัน ชาวลือจึงยิ่งแพร่กระจายลามไปได้อย่างรวดเร็วรวมถึงยังมีผลกระทบอื่นๆ ที่จะตามมาอีกมากมาย อุกยของมองอินซอกที่เดินคอตกกลับโต๊ะไปก่อนตรงไปยังเคาน์เตอร์เพื่อจ่ายค่าเครื่องดื่มแล้วจึงเดินออกจากร้าน

เรียวแรงมหาศาลจุดกระชากแขนอุกยของที่ออกมายืนนอกตัวอาคารโดยไม่ทันได้ตั้งตัว เขาจึงต้องยอมเดินตามไปอย่างไม่อาฆัดขึ้น เขาถูกลากมาถึงตรอกข้างตึก อุกยของเบ้หน้าเมื่อถูกผลักดันไสฝืนอย่างแรง

"ไฉ้เวรเอ๊ย ยังไม่ไล่หัวไปอีกเหรอ"

ใบหน้าของโดจุนปรากฏรอยยิ้มร้ายกาจหลังได้ยินน้ำเสียงแข็งกร้าวนั้น ชายหนุ่มยื่นเอาตัวแนบชิดกายอุกยองและจงใจโถมลำตัวท่อนล่างเข้าหาอุกยองนั่งจ้องจนลืมคำดำที่ตังใจจะโผล่ออกไปจนแทบสิ้นเพราะส่วนข้างขึ้นที่พุ่งออกมาตรงหน้าซึ่งน่าจะมาจากแรงอารมณ์ของอีกฝ่าย

"เป็นอะไรไป คนเคยๆ กันน่า ถึงจะผ่านมาตั้งหลายปีแล้ว แต่มาลองเริ่มกันใหม่ก็ไม่เลวเท่าไรนี่"

"เข้าใจอะไรยากเลยนะ ผมรู้ว่ารุ่นพี่คงรู้สึกเสียศักดิ์ศรี นี่ผมก็อุตส่าห์อยู่เงียบๆ ให้แล้วไง แกมยังยอมนั่งเฉยเรื่องที่รุ่นพี่ปล่อยข่าวลือให้ด้วย แล้วจะพูดขึ้นมาทำไมอีก น้อยใจที่ไม่ได้เจอกับผมขนาดนั้นเลยหรอ"

อุกยองจ้องมองใบหน้าอันน่าสมเพชของโดจุนผู้ที่เคยคบหากันสมัยเขาเรียนอยู่ปีสอง ภาพเหตุการณ์ยามที่อีกฝ่ายเข้าหาเขาโดยแสร้งทำตัวว่าเป็นรุ่นพี่ผู้แสนดีและสารภาพรักด้วยท่าที่เขินอายผุดขึ้นมา อุกยองตอบรับคำสารภาพของอีกฝ่ายเพราะชื่นชอบในรอยยิ้มใจดีนั้น ไม่ใช่เพราะความรู้สึกใจเต้นแรงหรือหวั่นไหวอะไร และนั่นก็ทำให้โดจุนได้กลายมาเป็นคนรักคนแรกของเขา

โดจุนเป็นคนดีเสมอมาจนถึงวินาทีที่ต้องเลิกรักกัน หลังจากล้มเหลวเรื่องบนเตียงมาหลายครั้งหลายคราโดจุนก็เข้ามาพูดกับอุกยองด้วยสีหน้ารู้สึกผิด

'ฉันคงยังไม่ดีพอเพราะเป็นแค่อัลฟ่าธรรมดาๆ สิเนะ ฉันก็ยังชอบนายอยู่นะ แต่ฉันรู้สึกหมดกำลังใจจะรักนายแล้วละ คงเพราะฉันมันบกพร่องเองนั่นแหละขอโทษด้วยนะ'

น้ำเสียงแผ่วเบาถึงส่งผลให้อุกยองรู้สึกผิดกับตัวเอง ไม่รู้เลยว่าตนได้ทำให้คนรักคนแรกต้องหนักใจถึงขนาดนั้น จนดูเหมือนว่าตนจะกลายเป็นคนที่สร้างบาดแผลในใจให้กับอีกฝ่าย ทว่าในตอนนั้นอุกยองก็คงจะเชื่อแบบนั้นไปเรื่อยๆ ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องที่ไปได้ยินจากในห้องชมรมเข้า

อุกยองยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาหลังจากเลิกเรียนคลาสบรรยาย ปกติในตารางเรียนนั้นกว่าจะถึงวิชาต่อไปเขายังพอมีเวลาว่างอยู่บ้าง ทว่า

คลาสเรียนนี้สอนจบเร็วพอสมควรจึงทำให้มีเวลาเหลือเฟือกว่าจะถึงเวลาเรียนในวิชาถัดไป อุยกองเก็บหนังสือลงกระเป๋าและครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตรงไปยังห้องชมรมเพื่อฆ่าเวลา

ห้องชมรมที่โดจุนกับอุยกองอยู่ร่วมกันนั้นมีไว้เพื่อประชุมเรื่องการ จัดตารางวันทำกิจกรรมจิตอาสาครั้งต่อไป แต่นอกเหนือจากเวลาที่วางแผนทำงานก็มักจะถูกปล่อยว่างไว้เป็นส่วนใหญ่ และเนื่องจากในตอนนี้เป็นเวลาที่หลายวิชากำลังทำการสอนอยู่ อุยกองเลยคิดว่าตัวเองน่าจะสามารรถเข้าไปอ่านหนังสือก่อนเริ่มเรียนวิชาต่อไปได้

ประตูห้องชมรมซึ่งทำจากไม้ถูกเปิดออกอย่างเงียบเชียบ ห้องชมรมอื่นๆ รวมถึงบริเวณรอบด้านปราศจากเสียงใดๆ เพราะผู้คนกำลังเข้าเรียนตามที่ คาคิดไว้ อุยกองเข้าไปด้านในและปิดประตูลง ก่อนก้าวเท้าเดินเข้าไป เขาคิดว่าไม่มีใครอยู่ในห้องนี้จนกระทั่งได้ยินเสียงคนพูดคุยกัน

เมื่อเปิดประตูเข้าไปเขาก็ได้ยินเสียงของกลุ่มรุ่นพี่ที่ไปไหนมาไหนกับโดจุนดังมาจากมุมห้องที่เขา มองไม่เห็น เพราะเมื่อเปิดประตูเข้ามาก็จะเจอกับเสา แถมห้องนี้ยังแคบมากจนเรียกได้ว่าแทบจะต้องมุดเข้าไปเลยทีเดียว

'ตอนแรกก็กะว่าจะคบกับมันไปเรื่อยๆ จนแต่งงานกัน แล้วก็ใช้ประโยชน์ จากครอบครัวมันสักหน่อย ถ้าได้แต่งงานกับมันก็ไม่ต้องกังวลเรื่องเงินเลยเวลา เข้าโรงพยาบาล แต่ฉันทนเรื่องหนึ่งไม่ได้วะ ทั้งที่มันเป็นโอเมก้าแท้ๆ แต่แค่ เสียบเข้าไปมันก็เกร็งจนทำต่อไม่ได้ แม่งโคตรน่าหมั่นไส้เลย'

'ปล่อยพี่โรโมนไปแล้วไม่ช่วยอะไรเลยเหอวะ'

'ได้ยินมาว่าพวกเลือดบริสุทธิ์ไม่เหมือนโอเมก้าทั่วไป ถึงขั้นก็เถอะ ในบรรดาอัลฟ่าทั่วไปฉันก็จัดว่าอยู่ในระดับที่สูงเลยนะเว้ย มันยังไม่สะเทือนเลย'

'เฮ้อ...'

อุยกองถอนหายใจเสียงแผ่ว ใบหน้าเรียบตึงดูเย็นชา หัวข้อของ การสนทนาชัดเจนว่ากำลังหมายถึงใคร ทำไมที่ผ่านมาเขาถึงไม่รู้ว่ามีอีกฝ่าย เป็นคนแบบนี้กันนะ อุยกองจึงปากให้กับความโง่เขลาของตัวเอง

'แล้วเป็นไงบ้างล่ะ เห็นปกติเชิดชูพี่โรโมนของโอเมก้ากันหนาไม่ใช่หรือไง

แถมยังชอบมาสาธยายให้พวกเราที่ไม่ได้กลิ่นพึงอยู่พักหนึ่งด้วย สรุปว่าฟีโรโมนของไอ้เด็กนั้นเป็นไงบ้างวะ'

'คืนะมันตืออยู่หอก ตีจนทำคนคลุ้มคลั่งได้เลยด้วยซ้ำ พุดไปแล้วแม่งก็เสียศักดิ์ศรี'

'ศักดิ์ศรี? ศักดิ์ศรีเกี่ยวอะไรด้วยวะ'

'เกี่ยวสิ ไอ้หานี้ อย่าถามมากสิวะ' น้ำเสียงของโดจนเจือความหงุดหงิด อัลฟ่าคงเสียศักดิ์ศรีมากเลยสินะ ไซลิ...ก็ฟีโรโมนของตัวเองมันไม่มีน้ำยาเลยนี่เนอะ

อุกยองเบ้าปากยามนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่โดจนถูกกระตุ้นจนแทบเสียสติ แม้เขาจะปล่อยฟีโรโมนออกไปเพียงน้อยนิดก็ตาม

'ก็เลยงใจปล่อยข่าวลือสินะ? ที่ว่าเป็นโอเมก้ารสนิยมวิปริตชอบรุกอัลฟ่านะ'

'ถ้าฉันไม่ได้กิน แล้วไอ้หน้าไหนมันเลือกได้ไปกองขายชี้น้ำแยม หงุดหงิดเป็นบ้าเลยวะ'

อุกยองทนฟังต่อไปไม่ไหวจึงรีบก้าวขาฉับๆ เดินเข้าไป ต่อให้มีข่าวลือแบบนั้นออกมาจริงๆ เขาก็คงไม่คิดว่าโดจนจะเป็นคนปล่อยข่าว แต่ตอนที่อีกฝ่ายพูดว่าตนเป็นคนงใจปล่อยข่าว ความอดทนของเขาก็พังทลายลง ทั้งสามคนที่เอนตัวนอนบนโซฟาเริบแดงตัวขึ้นด้วยความตื่นตระหนกเมื่อเห็นอุกยองที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหัน อุกยองไม่ได้ใส่ใจอีกสองคนที่กำลังอยู่ในท่าอยู่ไม่สุขกึ่งนั่งกึ่งยืน และหันไปทางโดจนที่ยังคงนั่งอยู่เหมือนเดิม

เขาเรียวยกขึ้นยันแผงอกราบ อดสังเวชตัวเองไม่ได้ที่เคยรู้สึกผิดเพราะแผลเก่าในใจของตนทำให้ความสัมพันธ์ครั้งนี้ต้องพังทลายลง ช้ำยังสร้างบาดแผลทางใจให้แก่โดจนอีก อุกยองขยับปลายเท้าลงบนเสื้อเชิ้ตที่โดจนสวมใส่ราวกับต้องการทำความสะอาดครบสกปรกได้พื้นรองเท้า

'ไอ้สารเลว ชี้ขาดมากนะที่ไปแอบปล่อยข่าวลับหลังฉัน อยากทำกับฉันขนาดนั้นเลย? อยากให้ฉันเอาแกเหมือนที่แกปล่อยข่าวลือไปไหมล่ะ พุดสิหรือแกอยากให้ฉันกระตุ้นให้แกรัดตรงนี้?'

'นี่...ฉันว่านายหยุดทำแบบนี้จะดีกว่านะ'

อีกสองคนทำก๊าล้ำๆ ก๊าลัวๆ เอ่ยห้ามปรามขึ้นจากด้านหลัง อุยกอง จึงกล่าวอย่างเย็นชา

'เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับรุ่นพี่ จะไปไหนก็ไป อ้อ คงกลัวว่าผมจะเอาเรื่องที่รุ่นพี่พูดไปขึ้นบอร์ดมหา'ลัยสินะ ไว้ใจได้เลย ผมไม่ทำเรื่องซี้ซาลาดเหมือนใครบางคนหรอก'

รุ่นพี่ทั้งสองคนยืนละล้าละลังมองอุยกองที่ยังไม่ยกเท้าออกจากหน้าอกของโดจุน ก่อนจะเก็บข้าวของและเดินหายออกไปจากห้องชมรม โดจุนที่พึ่งพนักริพาเงยหน้ามองอุยกองแล้วจึงพูดขึ้น

'ถ้านายไม่แสร้งเข้ามาได้ยิน มันก็น่าจะดีกับทั้งฉันและตัวนายเองอยู่แล้วแท้ๆ'

อุยกองหรีตามองรอยยิ้มสกปรกของโดจุน ทั้งที่สมัยคบกันอีกฝ่ายมีแต่รอยยิ้มที่อ่อนโยนส่งมาให้กัน แม้อุกองจะรู้เรื่องแล้ว แต่สีหน้านั้นก็ยังไร้แววสะทกสะท้าน

'ฉันจะได้กลายเป็นรุ่นพี่ที่ดี แล้วก็เป็นที่รักแรกที่นำอาลัยอาวรณ์ึง มันเป็นทางเลือกที่ดีสำหรับเราทั้งคู่แท้ๆ น่าเสียดายแฮะ'

'ชอบจังเลยนะไอ้คำว่ารักแรกที่นำอาลัยอาวรณ์เญ่ ความจริงคงไม่ได้ชอบฉันตั้งแต่แรกอยู่แล้วสินะ เพราะถ้าชอบกันสักนิดคงไม่มีทางก๊าล้ำก๊าลัวแบบนี้ต่อหน้าคนอื่นหรอก ฉันพูดถูกไหมล่ะ'

โดจุนชะงักพลางขบกัดริมฝีปากล่าง อุยกองเลิกคิ้วขึ้นสูงเนื่องจากไม่สามารถอ่านสายตากายได้ขนาดที่หลุบต่ำลงได้ ทันใดนั้นโดจุนก็แค้นหัวเราะออกมา

'ของมันแน่ออยู่แล้วไม่ใช่หรือไง มีโอกาสได้นอนก๊อเมก้าเลียดบริสุทธิ์หายากทั้งที อัลฟาที่ไหนมันจะไม่อยากได้กันล่ะ เพราะงั้นนายควรยอมอำขาให้ฉันแต่โดยดีนะ จะได้อยู่ปรนนิบัติฉันไปตลอดชีวิตไง'

'ตลอดชีวิต? คิดว่าฉันจะมองไม่เห็นสันดานของแกไปตลอดเลยหรือไง'

อุยกองขยี้เท้าจนเลือดใต้เท้าของโดจุนเลอะเทอะเปรอะเปื้อน ชายหนุ่ม

ทำเพียงจดจ้องใบหน้าของอุกยองเงียบๆ แม้จะเห็นว่าเสื้อเชิ้ตของตนนั่นยับเยินไปหมดแล้ว

'อย่าสละแค้นเข้ามาวนเวียนในชีวิตฉันอีก และถ้ายังคิดที่จะปล่อยข่าวลืออื่นๆ อีกฉันไม่เอาแกไว้แน่ ถ้าทุกคนได้รู้ว่าเรื่องราวระหว่างเรามันเกิดอะไรขึ้นบ้าง แกยังจะรักษาศักดิ์ศรีอัลฟาอะไรนั้นของแกได้อยู่ไหมนะ'

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3NcxLLM>